

Arrest

nr. 117 033 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2012 werd ingediend door :

I., A. (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

+ echtgenote:

Y., R. (R.R.: (...))
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

+ kinderen: I., R. geboren op (...); I., R. geboren op (...); I., R. geboren op (...) en Y., R. geboren op (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. Betrokkenen halen nagenoeg dezelfde elementen aan als in hun vorige aanvraag 9bis. Deze aanvraag 9bis was toen ongegrond. De elementen die zij aanbrachten aan de hand van de aanvraag 9bis ingediend op 16.02.2011 waren eveneens volgens betrokkenen de procedures die onredelijk lang duurden, de duur van de opeenvolgende procedures, het feit dat betrokkenen sedert 2008 in België verblijven, dat de kinderen basisonderwijs genieten, dat ze onmogelijk terug naar de Russische federatie kunnen keren, de medische toestand van mijnheer, de integratie en werkbelofte, het feit dat betrokkenen geen veroordelingen opliepen. Collega mevrouw J. L. besliste op datum van 01.07.2011 dat de aanvraag 9bis ongegrond was. Opnieuw leggen betrokkenen dezelfde elementen voor en ze voegen er het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag aan toe. Opnieuw willen we hier herhalen dat de aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds 2008 in België verblijven, dat betrokken lokaal verankerd zijn, dat betrokkenen Nederlands leerden en spreken, werkbereid zijn en dat een zaakvoerder zijnde heer M. A. bereid is mijnheer in dienst te nemen, dat betrokkenen een vriendenkring hebben uitgebouwd, dat de kinderen schoolgaand zijn en lessen volgen aan de gesubsidieerde basisschool te (...), dat de directie van de school lovend is over de aanpassingen van de kinderen en dat de ouders nauw betrokken zijn bij het schoolse gebeuren, dat de ouders de verplichte cursussen inburgering en maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en getuigenverklaringen voorleggen, geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing en dus hadden betrokkenen gevolg moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wat zij nalieten te doen. Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten waarvan betrokkenen in kennis werden gesteld dateert ondertussen reeds van 04.05.2012. De duur van de procedures waren niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Dat betrokkenen Tsjetsjeens zijn is geen reden om hen een verblijf in België toe te staan. De problemen in het land van herkomst werden door de asielinstanties uitvoerig onderzocht. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Indien betrokkenen menen dat het Europees verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens zou worden geschonden indien zij toch terug zouden moeten keren naar het land van herkomst of een land waar zij kunnen verblijven, dienen zij dit aan te tonen en niet enkel te beweren. Het is normaal dat betrokkenen in afwachting van hun asielpprocedure en de aanvraag op basis van medische redenen hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten, maar dit wil niet zeggen dat ze daardoor een verblijfsmachtiging kunnen verwerven. Ook het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen menen dat het Kinderrechtenverdrag zou geschonden worden

indien de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkenen verwijzen naar het feit dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg, bescherming en bijstand. De kinderen dienen voorbereid te worden op een zelfstandig leven. Een terugkeer naar het land van herkomst zou ernstig nadeel berokkenen. Volgens betrokkenen zouden de kinderen psychische en psychologische schade oplopen. De kinderen zelf zouden zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen. Betrokkenen menen dat kinderen de gelegenheid moeten hebben om zich volledig te ontplooien en dat zij dienen opgevoed te worden in een geest van vrede, begrip, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen. Indien de aanvraag zou afgewezen worden, vragen betrokkenen dat hun kinderen zouden gehoord worden. Het schoolgaan van de kinderen werd toegestaan zolang de asielprocedure van de ouders onderzocht werd. Betrokkenen wisten dat het schoolgaan plaats vond in precair verblijf. Betrokkenen wisten dat ze gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van zodra alle procedures afgesloten zijn. Momenteel is de procedure 9ter waarbij de medische elementen worden onderzocht nog hangende. Betrokkenen kunnen voorlopig op Belgisch grondgebied verblijven tot zolang er geen beslissing wordt genomen. Betrokkenen wisten op voorhand waar ze aan toe waren en wat de mogelijke gevolgen zouden kunnen zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat het leven van hun kinderen in het gedrang zou komen indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst of een land waar zij zouden kunnen verblijven. De kinderen worden niet gescheiden van hun ouders. Hoorplicht betekent niet dat men mondeling dient gehoord te worden. Bij een aanvraag 9bis wordt het kind vertegenwoordigd door de ouders die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van de kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. De Vreemdelingenwet voorziet voor wat betreft artikel 9bis niet in een mondelinge procedure. De kinderen kunnen hun mening uiten via de aanvraag en stukken die er later aan toegevoegd worden. Het verblijf van betrokkenen wordt momenteel nog toegestaan omdat er een onderzoek hangende is naar de medische elementen die werden aangebracht. Dit onderzoek behoort toe aan de dienst 9Ter.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM. Verder in het middel wordt ook de schending opgeworpen van het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt :

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- dat de aangehaalde elementen inzake integratie onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen*
- het feit dat de kinderen naar school gaan niet buitengewoon is*
- de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- de lange duur van de procedure art. 9 TER VW niet kan in aanmerking genomen worden*
- er ligt geen bewijs voor dat art. 3 EVRM zal geschonden zijn bij terugkeer*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven vier jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielpcedure, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier niet de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt betwist, doch alles berust op een appreciatie ten gronde, waarbij het zeer onduidelijk is waarom alle elementen van integratie 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden.

Dat hierbij niet kan volstaan worden met verwijzing naar een vorige aanvraag aangezien verzoekers thans veel langer in België verblijven, veel meer stukken voorleggen en ook hun actuele situatie nooit kon beoordeeld worden in het kader van een vorige aanvraag.

Dat de verwijzing naar een vorige aanvraag uit den boze is, gezien er ondertussen twee jaar is verstreken sedert deze aanvraag."

Een tweede middel is eveneens afgeleid uit de schending van de materiële motiveringplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen ook een schending van het gelijkheidsbeginsel voorop. Zij zetten dit middel als volgt uiteen :

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procédure van verzoekers in totaal vijf jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in aile redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

Een derde middel is gestoeld op dezelfde vermeende schendingen, om de volgende redenen :

"In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan

nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend (doch hier dient opgemerkt dat de tweede asielaanvraag nog steeds bezig is, en dit dus nog niet 100 % zeker is) dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster kan niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basis-recht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezins-leden zouden worden blootgesteld, a/s ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS I/A/V in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder dient opgemerkt dat verzoekers hun tweede asielaanvraag tot op heden nog lopende is, en er dus nog geen definitieve beslissing is hieromtrent.

Dat in afwachting van dergelijke beslissing alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer, en ook dit element ten voile dient mee in de beoordeling genomen te worden."

2.2. De middelen worden samen beoordeeld.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid met betrekking tot de vraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat, waar verzoekers stellen dat het zeer onduidelijk is waarom alle elementen van integratie onvoldoende zouden zijn, zij nalaten met concrete argumenten aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat de elementen van integratie waar zij een verblijfsrecht uit hoopten te putten, voortvloeien uit een verblijf dat slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure, en nadat deze was afgesloten, zij wisten dat ze gevolg hadden moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2012 en dat de elementen van integratie die uit hun precair verblijf voortspuiten geen grond voor verblijfsregularisatie zijn. De vage bewering dat er door de verwerende partij geen grondig onderzoek is gebeurd volstaat daartoe geenszins. Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar zij stellen dat de verwerende partij volstaan heeft met het verwijzen naar een vorige aanvraag. In de bestreden beslissing worden, nadat er op wordt gewezen dat grotendeels dezelfde elementen als in hun vorige aanvraag worden voorgelegd, alle in de aanvraag naar voor gebrachte elementen immers opnieuw besproken. Verzoekers bewering *“dat de tweede asielaanvraag nog steeds bezig is”*, mist trouwens feitelijke grondslag, nu uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op

4 mei 2012 de beslissing heeft genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) en er tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend.

2.7. Voorts, waar de verzoekende partijen doen gelden dat indien de door hen aangevoerde elementen al niet volstaan, niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis, moet worden vastgesteld dat het hen toekomt om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze of op een wijze die strijdt met de wet tot haar beslissing is gekomen, nu blijkt dat al de door de verzoekende partijen opgesomde elementen werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag doch noch op zichzelf staand, noch in hun samenlezing werden weerhouden om de in de bestreden beslissing opgesomde redenen. Het loutere feit dat zij het niet eens zijn met deze beslissing en in het algemeen stellen dat alle elementen samen een grond uitmaken voor regularisatie toont geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aan.

2.8. De verzoekende partijen betogen dat zij gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat hiermee ten volle rekening moet worden gehouden, temeer gelet op de overige elementen van verregaande integratie. Zij stellen verder dat er enkel rekening werd gehouden met de duur van de asielprocedures en niet met deze van de regularisatieprocedures.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verwerende partij meende dat de duur van de procedures niet van die aard waren dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. De vraag of er al dan niet rekening werd gehouden met de duur van de regularisatieprocedures, bijvoorbeeld op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is, bij gebrek aan enige verplichting om vanaf een bepaalde duurtijd van een dergelijke procedure een positieve beslissing te nemen in het kader van de huidige aanvraag, dan ook niet relevant. In die optiek is het niet onredelijk dat de verwerende partij oordeelde *“Het is normaal dat betrokkenen in afwachting van hun asielprocedure en de aanvraag op basis van medische redenen hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten, maar dit wil niet zeggen dat ze daardoor een verblijfsmachtiging kunnen verwerven.”* Overigens, in de mate dat verzoekers wijzen op hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat zij moesten weten dat zij zich, zelfs tijdens deze procedure, in precair verblijf bevonden en tonen zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit een dergelijk precair verblijf geen rechten kunnen worden geput. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekers met betrekking tot het argument dat moet worden rekening gehouden met hun situatie hier opnieuw aanhalen dat de gezinsleden een werkelijke band met België hebben en totaal verankerd zijn. Waar zij er verder op wijzen dat er nog een beroepsprocedure lopende is aangaande hun aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat zij voorlopig op Belgisch grondgebied kunnen verblijven tot zolang er geen beslissing wordt genomen, zodat de verwerende partij geenszins kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.9. Verzoekers doen voorts gelden dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, zich een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. Het is niet omdat zij niet werden erkend als vluchteling, dat zij thans in België de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen invoeren als argument, en nog minder dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek meer zou moeten verrichten nadat zij hun asielaanvraag heeft verworpen, zo stellen zij. Zij verwijzen dienaangaande naar de situatie in Tsjetsjenië en betogen dat er tot op heden mensenrechtenschendingen voorkomen en dat zij niet terug kunnen.

Aangaande de door verzoekers vaagweg aangehaalde algemene situatie in hun herkomstland stelt de Raad vast wat volgt:

De eerste asielaanvragen van de verzoekende partijen werden afgesloten met twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2009. Met deze arresten werd aan beide verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partijen. Aldus werd besloten dat op die grond niet kon worden overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verder werd het bestaan van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van diezelfde wet evenmin aangenomen. Artikel 48/4, § 2, b) viseert de situatie van het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

en aldus deze zoals ook bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De tweede asielaanvragen werden afgesloten met twee beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waartegen geen beroep werd aangetekend zodat deze definitief zijn geworden. Aangezien samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen wat betreft de situatie in hun land van herkomst geen andere elementen bijbrengen dan deze die reeds werden beoordeeld in de voormelde arresten en bestuurlijke beslissingen, en verder in hun aanvraag zeer algemeen en vaag blijven kon de verwerende partij wel degelijk overgaan tot de betrokken motivering. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt immers bij de aanvrager zelf en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarop verzoekers onmiskenbaar doelen zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Het argument dat de asielaanvraag enerzijds en de regularisatieaanvraag anderzijds andere finaliteiten hebben staat deze vaststellingen over de bewijslast inzake het risico op onmenselijke behandelingen niet in de weg.

2.10. Ten slotte, waar de verzoekende partijen stellen dat bij terugkeer hun gezin wordt ontwricht en zij wijzen op het feit dat de kinderen onderwijs genieten in België en dat de belangen van hun kinderen geschaad zijn door de bestreden beslissing, terwijl artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de belangen van het kind moeten primeren, moet in eerste instantie worden gesteld dat niet valt in te zien hoe het gezin wordt ontwricht, nu de bestreden beslissing betrekking heeft op het hele gezin. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekers in wezen de elementen uit hun aanvraag herhalen, doch geen concrete argumenten inbrengen tegen de beoordeling daarvan in de bestreden beslissing. Dit volstaat uiteraard niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing niet op deugdelijke gronden zou zijn genomen.

De verwijzing, ten slotte, naar het Kinderrechtenverdrag, en meer in het bijzonder naar artikel 3 ervan, is niet dienstig. Enerzijds omdat het genoemde artikel op zichzelf niet volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Anderzijds, en bovenal, omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt en, meer nog, uitdrukkelijk wordt gesteld dat het verblijf wordt toegestaan tot uitspraak is gedaan over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan alleen maar worden vastgesteld dat het middel in zoverre niet ontvankelijk is, nu op geen enkele wijze wordt uiteengezet waarin die schending dan wel zou zijn gelegen.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat een aantal motieven van de bestreden beslissing ongemoeid worden gelaten, blijkt dat geen van de middelen kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS